

[Wilhelm]

med en vis afbrydelse, betyder, at der sammenlignet med den anvendelse, vi har af isolation i alle årene siden 1978, da VS første gang fik fremkaldt egentlige oplysninger om omfanget, varigheden osv., ikke vil være nogen reel ændring. Det er selvfølgelig ganske i modstrid med, at hr. Knud Lind her siger, at forslaget tager sigte på i væsentlig grad at begrænse isolationen. Det må bygge på ren og skær uvidenhed eller manglende forsøg på at sammenligne med de fyldige rapporter, vi har fået år efter år om, hvor lang isolationsvaretægstiden er for hvilke kategorier af sigtede.

Det er muligt, der er en enkelt, der ville blive berørt af dette forslag, men det er i hvert fald så lidt, at man må karakterisere forslaget som ren kosmetik.

Man må også spørge sig selv, hvorfor et udvalg, der sidder og skriver en fyldig rapport om isolationsvaretægtsfængsling, overhovedet ikke har gjort noget forsøg på at bedømme, hvilken konsekvens det ville have at gennemføre udvalgets forslag – om det ville have nogen konsekvens overhovedet, om det ville begrænse isolationsfængsling med 10 pct., 15 pct. eller 95 pct. Der er ikke skygge af forsøg på at opgøre konsekvenserne, formentlig af den simple grund, at udvalget overhovedet ikke har fået stillet materiale til rådighed, som kan vise, om deres mere eller mindre fortænkte skrivebordsforslag ville have nogen som helst konsekvenser. Men det har retsudvalget – vi har det materiale, og vi kan se, at det ikke har nogen form for konsekvenser eller i hvert fald højst på 1 pct. af de isolationsfængslinger, man hidtil har haft.

Man kunne også spørge ministeren: når nu flere af os den 25. maj var inde på, hvilke konsekvenser dette forslag egentlig vil have, og når det nu så tit viser sig, at det er enormt vanskeligt at få oplysninger ud af justitsministeriet, fordi disse ting desværre aldrig er opgjort, når man spørger om et eller andet, har ministeriet så brugt tiden, indtil ministeren genfremsatte sit forslag uændret, til i det mindste at få oplyst, hvad konsekvenserne ville være? Hvordan forholder disse nye regler sig til den hidtidige isolationspraksis? Er der overhovedet nogen forskel? Vi kan ikke se det på fremsættelsen, vi kan ikke se det på bemærkningerne, men det kan da være, man har et eller andet materiale. Det kan da være,

man har brugt de fire måneder til et eller andet fornuftigt i den retning. Det vil jeg altså spørge ministeren om.

Om retshåndhævelses- og uskedeliggørelsesforslagene kunne man nøjes med at sige, at der efter den socialdemokratiske ordførers totale afvisning af de to dele af ministerens forslag lykkeligvis ingen grund er til at diskutere dem, for der er ikke og kommer forhåbentlig ikke noget flertal for dem.

Men jeg skal lige nævne, hvad der er sket siden sidst. Der er bl.a. sket det, at vi har forsøgt at få opklaret, hvad ministeren lægger i begrebet »særlig bestyrket mistanke«, for præcis den samme formulering findes jo i den nuværende retshåndhævelsesparagraf, nemlig § 762, stk. 2. Vi har i sommerens løb forsøgt at få ministeren til at svare på, hvad han lægger i begrebet »særlig bestyrket mistanke«, og for at få lidt at holde sig til har vi forsøgt at få ministeren til at svare på, om han synes, der forelå særlig bestyrket mistanke, da domstolene den ene gang efter den anden fandt, at det var til stede i Karl Jørgensen-sagen, og at de på det grundlag kunne varetægtsfængsle ham efter retshåndhævelsesparagraffen i 6 måneder, mens sagen smuldrede, og medens denne særlig bestyrkede mistanke, selv da den var allerstærkest, i øvrigt alene bestod af to indbyrdes modstridende udsagn fra to personer, der havde al mulig grund til at udpege en eller anden bagmand for deres egen lovovertrædelse. Vi har spurgt ministeren, om han synes, det var en særlig bestyrket mistanke, men han afviste overhovedet at svare dengang med henvisning til, at det jo var en verserende sag, og at han ikke mente, justitsministeriet burde kommentere verserende sager. Nu er det ikke længere en verserende sag, og ministeren fremsætter et forslag her, som bygger på særlig bestyrket mistanke, og derfor synes jeg ikke, ministeren har nogen som helst undskyldning i dag for ikke at svare på, om han finder, at der forelå særlig bestyrket mistanke i den sag, som vi alle sammen kender, som er fuldt belyst, som er konkret og til at tage og føle på, og som giver diskussionerne om disse ting et helt anderledes reelt indhold end bare sådan nogle begreber som »særlig bestyrket mistanke« og »bestemte grunde til at tro«, og jeg ved ikke hvad. Var der særlig bestyrket mistanke i den sag? Vil ministerens eget forslag bygge på samme udgave af »sær-